KAfarník

Zdroj: Rosťa Mechúr

OBSAH

ÚVODNÍ SLOVO 3
STULETNI PARAFIANIN 4
POPRVÉ V ŘÍMĚ 5
POUŤ DO TĚŠÍNA 6
POUŤ – CESTA - CAMINO 7
POUŤ ŽIVOTA 9
PROMIŇTE
NÁVŠTĚVA SV. ZDISLAVY 10
ALTOTTING 11
KONCERT SCHOL 12
MODLITBY MATEK 13
KDYŽ JE TELEVIZE VE STŘEHU 14
KLUCI OD OLTÁŘE 16
DĚTSKÁ STRÁNKA 17
PTALI JSME SE PRVOKOMUNIKANTŮ
SMĚJEME SE S MATĚJEM
SÍLA PŘÍMLUVNÉ MODLITBY 18
FARNÍ AKADEMIE 19
LADISLAV HERYÁN
JAK JSME PROŽILI 20
KURZ FILIP
NAŠE FARNOST NA POUTI DO ŘÍMA – V ROCE MILOSTI 21
KALENDÁŘ 22
KOMENTOVANÉ PROHLÍDKY 23

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři!

Do rukou se vám dostává další číslo farního časopisu. Tentokrát se věnuje putování. Najdete v něm zmínku o místech, která někteří z nás navštívili. Připojili se tak k těm, kteří tato místa promodlili a čerpali nebo čerpají z nich sílu pro svého ducha. Nechybí zde ani zmínka o místech, která jsou zvlášť požehnaná v tomto milostivém roce. Jsou to kostely, ve kterých si z rozhodnutí již zesnulého papeže Františka můžeme vyprosit mnohé milosti. Taková místa vůbec nejsou od nás vzdálená. Copak Český Těšín, Ostrava jsou daleko? A přece navštívit v letošním roce tzv. jubilejní kostel nese s sebou velké požehnání.

To vše však jsou jenom prostředky pro zásadní životní putování každého z nás. Každý putujeme. K putování vždy patří cíl. Cílem pro nás křesťany je život věčný, tj. život natolik kvalitní, že nikdy nezanikne a ještě nás bude těšit. Někdy kráčíme za tím cílem přímo a jindy se zastavíme na cestě a necháme se zlákat čímsi líbivým a na cíl zapomeneme. I to jsou zkušenosti každého z nás.

Blíží se čas dovolených. Je to čas jinak prožité životní pouti. Kéž na krásných cestách nikdy nezapomeneme na Boha. Nenechme se zlákat něčím, co nám ho vzdálí.

Życzę wam wszystkim nie tylko obfitej lektury, ale przede wszystkim udanej życiowej pielgrzymki, na której nie będziemy zapominać o celu.

o. Jan Szkandera

Zdroj: Kateřina Kempná

STULETNI PARAFIANIN

W maju br. obchodził 100 urodziny nasz parafianin, Henryk Pieczka. Urodził się 23.05.1925. To cichy, prawie niezauważalny człowiek a jednak ma olbrzymi wkład w dorobek naszej karwińskiej parafii. Po przejściu na emeryturę przez długie lata robił wpisy kaligraficzne do ksiąg metrykalnych. Temu zajęciu poświęcił setki godzin. Wraz ze swoją żoną, która mu pomagała, zmierzał codziennie rano na plebanię, by sumiennie wykonać tę pracę. W ostatnich latach mieszkał z małżonką (91 lat) przy ul. Markowej, a więc naprzeciwko kościoła św. Marka. Mieszkając tam, wysadzili obok kościoła kwiaty i aż do ubiegłej jesieni dbali o wietrzenie kościoła. Kiedy zdrowie obydwom już nie dopisywało, wyprowadzili się z mieszkania i zaczęli korzystać z opieki całodobowej w LDN.

Pan Henryk był wielkim przyjacielem ks. Stanisława Jochymka. Do dziś jest pogodny, rozmodlony, pamięć go nie zawodzi i potrafi ciekawie wspominać i opowiadać o swoim życiu. Jego bliźniaczy brat żyje w Niemczech i do dziś są ze sobą w kontakcie telefonicznym.

Ksiądz proboszcz odwiedził pana Henryka w dniu jego urodzin i w imieniu naszej parafii złożył mu życzenia.

Jadwiga Szyja

POPRVÉ V ŘÍMĚ

ANEB CESTA DVOU SENIOREK KE SVATÝM BRANÁM

V srpnu 2024 nám naše děti oznámily, že nám splnily náš dlouholetý sen a koupily nám letecký zájezd do Říma na národní pouť. Prvotní šok a úžas vystřídalo půlroční těšení plné očekávání, plánů a příprav.

Naše cesta začala ve čtvrtek 27.3.2025 transferem na letiště do Katowic. V autobuse nás čekalo milé překvapení v podobě otců Jana Czudka, vikáře z biskupství a Jana Zelenky, faráře ze Štěpánkovic, kteří nám dělali průvodce a starali se o náš program. Aby nebylo všechno zalité sluncem, 20 km od letiště v Katowicích jsme zůstali stát v dopravní koloně kvůli nehodě. Nálada klesla na bod mrazu, a proto se začal celý autobus modlit růženec, abychom stihli letadlo. Naštěstí se po půlhodině kolona rozjela, a tak jsme na letiště dorazili ve slušném čase a naše pouť mohla začít. Zbytek cesty uběhl v poklidu a podle plánu, takže první den dopoledne, hned po ubytování v hotelu, jsme mohli vyrazit na návštěvu Baziliky Svatého Kříže v Jeruzalémě, jednoho ze sedmi hlavních poutních kostelů Říma, kde se nachází mimo jiné relikvie sv. kříže.

Zdroj: autor článku

V pátek 28. března začala oficiální část Národní pouti českých a moravských diecézí mší svatou v Bazilice sv. Jana v Lateránu, která je považována za mateřský kostel katolického světa. Ale první, co nás překvapilo, byly policejní kontroly při vstupu do baziliky (tyto přísné bezpečnostní kontroly nás pak provázely po celou dobu pouti). Tam jsme také prošly první Svatou bránou.

Odpoledne jsme se zúčastnily křížové cesty v Bazilice sv. Pavla za hradbami. Tato křížová cesta na nás zanechala hluboký dojem jak textem jednotlivých zastavení, tak doprovodem Cecilské hudební jednoty.

Druhý den pouti začal v uličkách před svatopetrským náměstím, kde se všichni účastníci pouti shromáždili a průvodem v čele s našimi biskupy prošli Svatou bránou do Baziliky svatého Petra.

Zdroj: autor článku

Prožily jsme nádhernou mši svatou ve společenství českých a moravských poutníků a dodnes nám zní v hlavě závěrečný Svatováclavský chorál a česká hymna, zpívané na konci mše svaté dvěma tisíci poutníky u oltáře, kde je obraz sv. Václava.

V neděli nás čekala Svatá brána a mše v Bazilice Panny Marie Sněžné. Na závěr jsme se modlili loretánskou litanii před obrazem Panny Marie Spásy římského lidu, kterou měl tak rád papež František. Touto mší končila oficiální část národní pouti.

Čekaly nás ještě celé dva dny na poznávání Říma. Kromě oficiální části poutě jsme využily každou volnou chvilku, abychom zhlédly z Říma všechny hlavní památky – Coloseum, Pantheon, Fontana di Trevi, Španělské schody, Andělský hrad, Cirkus Maximus, Ústa pravdy, Diokleciánovy lázně, slavné Michelangelovy sochy – Pieta, Mojžíš..., Caravaggiovy obrazy svatého Matouše, náhrobek svaté Cecilie a jiné. Okouzlila nás římská čtvrť Trastevere svými starobylými uličkami, malými hospůdkami a kavárničkami s vynikajícím italským jídlem, kávou, zmrzlinou a vínem.

Bylo to šest intenzivně prožitých dní s úžasnými duchovními, kulturně historickými a kulinářskými zážitky v příjemné společnosti všech účastníků našeho zájezdu.

Jiřina Růžičková a Jindřiška Vrtalová

Zdroj: autor článku

POUŤ DO TĚŠÍNA

Před časem jsme byli redakcí KaFarník osloveni, abychom zavzpomínali na společnou farní pouť do Českého Těšína.

Myšlenka této poutě vznikla spontánně již pár týdnů před samotným zveřejněním děkanátního plánu na Jubilejní slavnosti "Nový život v Kristu". Po představení tohoto plánu stačilo málo a kluci od "ministrantů" se vrhli na plánování nejvhodnější pěší trasy pro ochotné poutníky.

V sobotu 29. března ráno se všichni dobrodruzi sešli u farního kostela, odkud se po společné modlitbě vydali na cestu. Cesta byla volena hezkými uličkami Darkova, kolem Karvinského moře a přes rekultivované haldy ke starému kostelu v Karviné Loukách. Zde jsme společně zahájili křížovou cestu, do které nás uvedl otec Jan a každému z účastníků přidělil jedno zastavení, nad kterým měl rozjímat. Dále jsme se vydali směrem k novému louckému kostelu a k Rybímu domu, před kterým jsme křížovou cestu ukončili. Po krátkém odpočinku jsme se vydali vedlejšími cestami do Těšína.

Na cestě nás doprovázelo krásné jarní počasí, které vybízelo ke společným modlitbám, povídání a sdílení.

V cíli nás čekal zasloužený odpočinek a výborný guláš připravený těšínskými farníky. Nesmíme zapomenout na výborné čerstvé koláče od paní Lenky, které nám navrátily ztracenou energii.

Po krátkém odpočinku následoval plánovaný program, který byl zahájen slovy místního faráře a krásným svědectvím jedné naší farnice. V rámci programu jsme si mohli zvolit, zda budeme chtít setrvat na adoraci, věnovat se čtení a rozjímání úryvku z Písma, zúčastnit se chval, zpovědi, či využít přímluvnou modlitbu. Během programu si naši ministranti zahráli 4squere na prostorné zahradě. Odezvy na program byly ze všech stran velmi pozitivní. A jak řekl otec Svoboda, Pán Ježíš je všude, ať už někdo zůstal na tiché adoraci, nebo rozjímal Boží slovo, všichni jsme byli v blízkosti Pána.

Celý den byl zakončený společnou mší svatou, která byla krásným a velmi silným vyvrcholením celého dne. Děkujeme všem, kteří se na přípravě a realizaci poutě a programu podíleli. Vřele všem doporučujeme účast na setkáních v Těšíně a už se těšíme na podzimní setkání opět organizované naší farnosti.

Manželé Bogoczovi

POUŤ – CESTA - CAMINO

Dávno to byl můj sen - vydat se na pouť do Santiaga de Compostela. Hodně jsem o tom četl a také viděl nějaké filmy. Touha se znásobila, když pouť absolvovala moje dcera a pak ukazovala fotky a povídala. Ještě víc se ve mně prohloubila touha vydat se tam. Sen se stal skutečností. Dal jsem si pouť jako dárek k narozeninám. Přispěli zvoníci i ostatní z rodiny. 5. července 2023 jsme s Monikou nastupovali ve Vídni do letadla směr dobrodružství, směr Španělsko.

Báli jsme se cokoliv očekávat, nebo si představovat. Vlastně jsme nevěděli, do čeho jdeme. To, co přišlo, překonalo ta nejtajnější přání, nejtajnější představy. Bez nadsázky - z té cesty žijeme dodnes. A když se nás kdokoliv zeptá: „Jeli byste znovu?“ Spontánně, jednohlasně a bez jakéhokoliv zaváhání a pochybností vyhrkneme: „Ano! Hned!“ Věříme, že se tam znovu vrátíme a budeme zažívat magické kouzlo pouti.

Je spousta způsobů, jak Camino absolvovat, a na své cestě jsme potkali představitele snad všech.

Sportovní výkon. To už bylo na konci naší pouti. Potkali jsme Poláka, se kterým jsme se dali do řeči a mimochodem zjistili, že pracuje v Karviné :-D. Ten denně ušel 40 až 50 kilometrů a bylo vidět, že ho vzájemné povídání zdržuje. Po pár minutách se omluvil, rozloučil a přidal do kroku. Taky jsme potkali poutníka, který běžel. Sotva jsme ho pozdravili a už byl pryč.

Duchovní cesta. Tady je více přístupů, způsobů. Je to ale o hledání, rozjímání, kladení si otázek a hledání odpovědí. Potkali jsme poutníky, kteří se rozhodovali, jak ve svém životě dál. To je velmi blízko situaci, kdy se člověk potřebuje vyrovnat se ztrátou blízkého člověka… Kamarád nám povídal, jak mu zemřela žena a on šel camino s vírou, že ji tam potká a celou cestu proplakal. Nepotkal, ale o rok později, na dalším caminu, našel jinou. Viděli jsme fotky. Jako by to byla sestra té, kterou ztratil.

Oběť. Jiný poutník, úžasný člověk, přicestoval do Evropy z Argentiny. Vrátil se za svou nemocnou maminkou. Šel camino jako oběť za její uzdravení. Moc toho nenamluvil, o to víc myslel na to, proč tu je.

Camino má zvláštní kouzlo. Byly páry, které ho spolu šly a na konci si řekli sbohem. A byli jiní, kteří tu cestu absolvovali a před katedrálou ji on požádal o ruku a ona ji se slzami v očích a s radostí přijala. Camino je plné osudů a příběhů, kterých je tolik jako poutníků, kteří ho absolvují. Stačí jen naslouchat.

Zdroj: autor článku

A na tuto pouť jsme se spolu s Monikou vydali.

Z letiště jsme dorazili do penzionu, který jsem objednal na první noc. Hned jsme pochopili, že v této zemi s angličtinou úplně tak nepochodíme. Nakonec se ukázalo, že to stejně nebylo důležité. Prošli jsme se po městě, dali jsme si večeři a šli spát. Ráno nás čekala první etapa cesty. Bylo před námi přes 300 kilometrů do Santiaga a pak ještě dalších víc než 100 do Finisterre, na „konec světa“, k Atlantickému oceánu.

Vstávali jsme brzy. Sbalili pár drobností, batohy už jsme měli připravené od večera, abychom se nezdržovali. Klíče jsme hodili do ošatky na pultě, vyšli na ulici a zavřeli za sebou dveře… Pomalu jsme došli k výchozímu bodu. Na zemi byla mosazná deska značící počátek. Krátce jsme se pomodlili a poprosili Boha, aby nám ukázal a dal to, co On sám považuje, že je pro nás důležité. Nadechli jsme se a udělali první krok, pak další a další... Mosazné mušle

hřebenatky nás vedly ven směr Santiago de Compostela. Město bylo tiché, prázdné. Svítalo. Naše pouť začala.

Vyšli jsme z města a začali stoupat do kopců. Mosazné mušle na chodnících vystřídaly patníky s toutéž mušlí žluté barvy, které říkaly: „Tudy, poutníče. Běž a nepočítej kroky. To potom, doma budeš vzpomínat na každý z nich."

Šli jsme v tichosti a sem tam se otočili, abychom se podívali na město, ze kterého pomalu mizela tma a šero. Ještě stále nám nedocházelo, co vlastně začínáme.

Než jsme odjeli z Karviné, představovali jsme si, jak se budeme cestou modlit a vyprošovat si dobra a… Ne, že bychom se nepomodlili, ale tak nějak to bylo jinak. „Boha hledej v lidech," jsme někde přečetli a Bůh se nám ukázal. Byl s námi a mluvil s námi. Skrze lidi, poutníky a s nimi mluvil skrze nás. Nedá se to popsat, nedá se to vysvětlit.

Krok za krokem jsme stoupali po stezce a zvykali si na váhu batohů. Najednou se zezadu ozvalo: „Hola! (Ola!) Buen Camino!" S úsměvem nás předbíhal poutník. Odpověděli jsme. A pak další. Kluci, holky. Ženy i muži. Mladí i v požehnaném věku. „Hola! Buen Camino!" Začali jsme se stávat součástí jedné velké putující Camino Family – poutnické rodiny. Bylo nás víc a více, jak přibývaly kilometry v našich nohách. Potkávali jsme se. Smáli se. Povídali si. Pili pivo, kávu, obědvali. Sdíleli jsme spolu naše životy.

Pořád byl někdo okolo nás. Míjel nás, nebo my jej. Usmíval se, prohodil pár slov a šel dál. Vždyť se zase někde potkáme, pokud Bůh dá. A přes to všechno, přes to množství nabalujících se lidí, když jsme potřebovali být s Monikou sami a mluvit o nás, o tom, co nás trápí, co je pro nás důležité, nevím jak, ale Bůh to zařídil tak, že jsme celý den nikoho nepotkali. Věřte nebo ne. Na cestě plné poutníků a kamarádů jsme byli najednou úplně sami. A když jsme si řekli, co jsme potřebovali, z čista jasna, bez varování, byli všichni zase zpátky. „Hola, Rosťo a Moniko! Buen Camino!"

Postupně jsme si zvykli na nový rytmus dne. Vstát, jít, zdravit a povídat, na místě se ubytovat, setkat se a rozprávět s přáteli, umýt se, sbalit a vše přichystat na ráno, abychom nikoho nerušili. Vstávali jsme brzy, ještě za tmy, a vyráželi na další etapu. Za prvé jsme si užívali samoty a za druhé - dopoledne bylo snesitelnější teplo. Bylo fajn ujít největší část cesty ještě v nízkých teplotách a pak, když bylo horko, odpočívat a už nikam nemuset. Den a čas měl řád cesty a my jsme ho přijali. Postupně jsme se zbavili stresu a přes všechnu námahu spali jako mimina. Jen ramena a záda bolela čím dál víc.

Nejpotřebnější věc na caminu? Batoh. Nejnenáviděnější věc na caminu? Batoh! A přesto, když jsme ho sundali, chyběl. Vše, co jsme k životu potřebovali, jsme měli s sebou. Na zádech. Všechno důležité.

Co odložit? Čeho se zbavit, aby naše cesta byla lehčí? Čeho se zbavit v životě? Co nás tíží? Co tlačí k zemi, co nám brání se nadechnout? Pýcha, zloba, touha po majetku, zášť… Jak se naučit odkládat nepotřebné? Postupně jsme vzali za své, že to, co jsme si naložili, to doneseme do cíle. A co nepotřebujeme, to prostě necháme někomu, kdo to využije.

Camino se o tebe postará. Další zvláštní a kouzelná věc na caminu. Máš všechno, co potřebuješ, a když ti něco chybí, camino ti to dá. V městečku na zídce jsme našli trekové hole. Žádné nekvalitní a levné. Značkové za pár tisíc. A pak jsme se dozvěděli příběh. Jednomu děvčeti se ty její polámaly a špatně se jí šlo. Jiný poutník, který s ní mluvil a ona si mu postěžovala, jí dal ty svoje. „Vezmi si je, já je už nepotřebuji." Šel rychle, už nikdy se k němu nevrátily. A ona si pak koupila svoje, nové. Nechala ty jeho na zídce, aby posloužily někomu, kdo je bude potřebovat víc než ona. Někomu, kdo se bude potřebovat opřít.

Šli jsme a ukrajovali kilometry. Slavili jsme, že máme za sebou 100 kilometrů. Pak jsme se přehoupli přes polovinu. A najednou to bylo jiné. Už jsme neříkali: „Ještě tolik…" Začali jsme říkat: „Už jen…" Se smutkem, že se blížíme ke konci naší cesty.

Zdroj: autor článku

Poslední den před Santiagem jsme šli delší trasu, abychom před katedrálou stanuli s východem slunce. Byla to nejnamáhavější a nejsmutnější část. Šli jsme sami. Naši poutnickou rodinu jsme nechali za sebou. Potkávali jsme „cizí“ lidi, se kterými nás nepojily prožitky. I to poslední ubytování bylo studené a odosobněné. Vstali jsme dříve než vždycky a šli. Poslední kilometry. Poslední kroky. Svítalo a nebe se rozjasňovalo. V nás ale houstlo šero. Šli jsme podvědomě pomaleji. Batohy byly těžší než dřív.

Došli jsme. Dosáhli jsme cíle. Objali jsme se a sedli si na zem ke zdi na protější straně katedrály svatého Jakuba. Ticho, prázdno, smutek. Místo radosti a štěstí, nic. To nic postupně nahradilo všechny pocity. Pochopili jsme, co znamená, že cesta je důležitější než cíl. Co dál? Ano, zítra ještě na konec světa. Tři dny prodloužení cesty. Už to ale bylo jiné.

Postupně začali přicházet ostatní a my je vítali. Objímali jsme se a vrátila se radost. „Není dobré, aby byl člověk sám,“ píše se v Bibli. Svatá pravda. Když jsme pak šli na poslední společný oběd, zaplnili jsme skoro celou restauraci. Tři dlouhé stoly. Slavili jsme, že jsme se poznali a mohli být spolu, jeden pro druhého. Jeden z poutníků nám zůstal až do teď a věřím, že zůstane i dál. Přes vzdálenost a čas.

Camino je život sám ve zmenšeném, zhuštěném stavu. Vše se při něm násobí. Prožívání a emoce jsou intenzivnější. V rytmu dní, času a kroků zůstává jen to podstatné. Vše nedůležité je odváto někam pryč. Náš život je jedno velké dlouhé camino, od počátku ke konci, od narození po smrt. Smrt není důležitá. Důležité je, jak jsme žili. Jak jsme kráčeli svou cestou přes bolest, nepohodu a únavu. Kolika lidem jsme udělali svět a jejich pouť krásnější aspoň na malý okamžik. My všichni jsme poutníci života. Proto si ranní křesťané říkali „Ta Cesta“.

Byla to jedna z mnoha cest do Compostely, ale každý z nás, ať se vydá kteroukoliv z cest, po ní jde své vlastní camino. Neopakovatelné, jedinečné, magické. Stačí ho jen prožít. A ještě asi jedna důležitá věc… Na camino se nevydáváme, camino nás volá.
Tak tedy: „Buen Camino, peregrino!“

Rosťa Mechúr

POUŤ ŽIVOTA

PROMIŇTE

Letos na podzim tomu bude 18 let, co jsem odešel z farnosti. A tedy skoro dvojnásobnou dobu než jsem prožil v kněžské službě, žiji v manželství. V posledních měsících a týdnech se mi opětovně vrací v modlitbě myšlenky, které mne povzbuzují k tomu, abych se vám omluvil. Nechci tím zpochybňovat svou nynější cestu, ani revidovat rozhodnutí, která již padla. Ale s odstupem času snad přijmete mou omluvu opravdověji. I já s odstupem lépe vidím následky mého rozhodnutí. Kolik bolesti, zmatků a pochybností jsem způsobil. Možná to některým dalo i impuls k osobním rozhodnutím, kterých sami zpětně litují.

Zklamání bylo určitě o to větší, že jsem ve svém mládí vystupoval někdy až příliš rozhodně a černobíle.

Některým jsem to již řekl osobně, ale je mnoho z vás, na které nedošlo a ještě víc, o kterých nevím, že mají v srdci mnou zasazenu ránu. Proto zde každého z vás jednotlivě prosím o odpuštění. PROMIŇ - PROMIŇTE. A věřte, že vás opakovaně přivádím v modlitbě před Hospodina.

Váš bratr v Kristu Karel Houdek.

NÁVŠTĚVA SV. ZDISLAVY

Blížilo se kulaté výročí mého biřmování, a tak se manžel rozhodl splnit mi jedno velké přání. Navštívit Jablonné v Podještědí. Místo, kde žila a je pochována má biřmovací patronka sv. Zdislava. Od známých jsme se dozvěděli, že je možné ubytovat se přímo v místním klášteře dominikánů. Zkusili jsme štěstí. K našemu překvapení se právě uvolnil pokoj na dvě noci. A to navíc přesně v den mých narozenin!

Ještě před tím, než jsme se vydali na cestu, rozhodli jsme se vyhnout dálnicím a jet okresními cestami s možností zastavení na zajímavých místech a samotnou cestu si užít. Brzy jsme si ale uvědomili, že o prázdninách jsou silničáři nejaktivnější. Čekaly nás objížďky, kolony i kyvadlovky. Naše nálada se měnila spolu s krajinou. Ráno panovala pohoda, klid, dopolední káva, svačina někde za vesnicí. V poledne Anděl Páně. A pak s přibývajícími kilometry to začalo. „Teraz žejš miał odbočiť!“ — „No fajně, to mi muviš včas…“ — „Tu mi už jechali, ni?“ — „Ta baba z navigace muviła že tu kajši je cesta“.

Odpoledne jsme už byli odborníci na opravy silnic a značení objížděk. :-)

S úlevou jsme přivítali značku „okres Liberec“ a zakrátko už viděli velkou zelenou kopuli baziliky. Jablonné v Podještědí, jedno z nejstarších měst severních Čech (založeno kolem roku 1250), nás přivítalo v plné kráse.

U baziliky sv. Vavřince a sv. Zdislavy nás mile přivítaly sestry dominikánky, které spravují chod kláštera. Ubytovaly nás v pokoji v 1. patře, na chodbě byla kuchyňka, sociální zařízení a na konci chodby vstup do klauzury bratrů dominikánů. Samotné sestry bydlí v poutním domě nedaleko baziliky. Pokojík byl skromně zařízený s krásným výhledem do zahrady a altánkem, který jsme mohli využívat. Skvělé. Po dlouhé cestě jsme byli nadšení, ale také hladoví.

Ještě před večeří jsme navštívili baziliku. Byla čerstvě po rekonstrukci a nádherná. Nejvíce mě zaujal Mariánsko-Zdislavský oltář s Madonou z roku 1510 a relikviářem, v němž je uložena lebka sv. Zdislavy. Ostatky světice se nachází v kryptě. Nezapomněli jsme ani poděkovat sv. Kryštofovi za ochranu na cestách. Následovala procházka po náměstí, lehká večeře z domácích zásob a odpočinek.

Druhý den ráno nás probudil zpěv ptáků a také zvuky z blízké dřevodílny. :-) Po snídani jsme se vydali pěšky na zámek Lemberk. Procházeli jsme malebnou krajinou kolem Markvartického rybníka ke studánce, jejíž vodou prý Zdislava léčila nemocné. Je to klidné místo k odpočinku. Poseděli jsme, opláchli si oči (údajně uzdravovala i slepé) a v klidu pokračovali dlouhou lipovou alejí k letohrádku a nakonec k zámku. Na prohlídku jsme se sice nedostali, ale prošli jsme si nádvoří i okolí. Dozvěděli jsme se, že jde o přestavěný strážní hrad ze 13. století. Překvapilo nás, že se zde natáčely filmy Císařův pekař a Pekařův císař a má oblíbená pohádka Tajemství staré bambitky.

Cestou zpátky nás doprovázel zpěv ptáků, zvonky oveček a kručení našich hladových břich. Koupili jsme něco k jídlu a pospíchali na domluvenou prohlídku baziliky. Představený kláštera nám sdělil mnoho zajímavostí. Mimo jiné jsme se dozvěděli, že má blízko ke Karviné, kam jako mladý jezdil za svým strýcem.

Ráno jsme se se všemi rozloučili, poděkovali a slíbili, že se sem, bude-li to možné, rádi vrátíme, a to na delší dobu. Na zpáteční cestě jsme měli v plánu navštívit další krásná místa, ale počasí se rozhodlo jinak a my jeli rovnou domů.

Pokud se v letošním jubilejním roce chystáte navštívit i vzdálenější jubilejní chrámy, tak pouť za sv. Zdislavou a návštěvu baziliky sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí vám můžeme jen srdečně doporučit. Je to místo s jedinečnou atmosférou, které mě hluboce oslovilo – a věřím, že se vám tam bude také líbit.

Daria Guziurová

Zdroj: www.dltm.cz

ALTOTTING

GNADENKAPELLE (KAPLE MILOSTI)

Je večer a my konečně dorazili do našeho cíle, malého městečka Altötting v Bavorsku. Máme za sebou 6,5 hodin v autě a najetých 652 km. Padla už tma. Vcházíme na rozsáhlé náměstí, v jehož centru naši pozornost okamžitě upoutá malý kostelík se štíhlou věží. Je již zamčeno, a tak si ho alespoň obcházíme.

Venkovní podloubí a stěny jsou zcela posety votivními obrázky, na kterých je vyobrazena Černá madona s dítětem, jak pomáhá v různých těžkých životních situacích. Téměř všude nápis: Maria hat geholfen (Maria pomohla). Jinde visí kromě obrazů třeba berle nebo ortézy. S bázní a údivem si vše prohlížíme. Náměstí je klidné, téměř liduprázdné. Zapisujeme modlitební úmysly do knihy před kaplí a pak jdeme nad vším rozjímat do nedaleké Adorační kaple.

Ráno se konečně dostáváme do vnitřních prostor onoho kostelíka - Kaple Milosti. Nad stříbrným oltářem je černá soška Panny Marie s dítětem oděná ve zlatém plášti. Tmavý prostor je velmi zdobený stříbrem. Není zde mnoho místa, jen několik málo výklenků na sezení. Máme štěstí, je tu jen pár lidí. Je těžko toto místo a atmosféru popsat.

Během následujících dní jsme zde byli několikrát. Účastnili se mše svaté i tichých modliteb. Úžasné bylo, že jsme zde nepotkávali davy lidí. Podnikli jsme různé výlety po okolí, ale to už by bylo na dlouhé povídání. :)

Zdroj: autor článku

Fakta:
Gnadenkapelle (Kaple Milosti) je jedním z nejvýznamnějších poutních míst v Německu.

Nachází se zde soška „Černé madony“ ze 14. století, s kterou je spojováno množství zázraků.

Původ kaple je z doby kolem roku 700. Pravděpodobně zde dříve stála křtitelnice, kde přijali křest místní panovníci, a odtud se začalo křesťanství šířit k nám.

V roce 1489 došlo k zázračnému oživení dvou dětí a následně zde začali jezdit poutníci z celého světa.

Kaple je zároveň královské pohřebiště. Jsou zde uložena srdce bavorských panovníků.

V roce 1980 navštívil toto místo Jan Pavel II.

Papež Benedikt XVI. věnoval madoně svůj biskupský prsten a udělil kapli zlatou růži. Nedaleko odtud, pouhých 12 km, leží jeho rodné městečko Marktl am Inn. I proto měl k tomuto místu silný osobní vztah.

Kolem náměstí se majestátně tyčí několik sakrálních staveb, např. kolegiální kostel sv. Filipa a Jakuba, vedle něhož je umístěna Anbetungskapelle (Adorační kaple) otevřená 24 hodin denně.

Dále pak bazilika sv. Anny či Kostel sv. Máří Magdalény. Zajímavý je klášter kapucínů s kostelem sv. Kondráda z Parzhamu, v němž tento světec žil a má zde i malé muzeum.

Za zmínku určitě stojí Tillyho kaple, pod níž se nachází jeho hrobka. Hrabě Tilly byl jeden z hlavních velitelů katolické ligy v bitvě na Bílé hoře a poté i v době třicetileté války. Na náměstí je i jeho socha, která v době svého odkrytí způsobila napjaté vztahy mezi věřícími.

Zkrátka toto místo určitě stojí za zhlédnutí. :)

Přeji Vám příjemně strávené léto.
Josef Mařák

Zdroj: Schola Karviná

KONCERT SCHOL

Naše schola má za sebou náročný, přesto úspěšný měsíc květen. Tradiční májový měsíc zasvěcený Matce Boží, který také vyzdvihuje naše pozemské maminky, korunuje schola se scholičkou svým tradičním jarním koncertem.

Termín koncertu i soustředění, které mu předchází, plánujeme již pár měsíců dopředu, abychom se sešli v plné sestavě hudebníků i scholistek. A věřte nebo ne, je to oříšek, a to z nejednoho důvodu. Nejen jednotlivci žijí naplno, rodiny žijí naplno a také farnost žije naplno. A zkorigovat tento živoucí organismus spolupracujících jednotlivých buněk dá trochu práci. Ale když existuje dobrá vůle a chuť, pak lze vyjít na společnou cestu s jasným cílem, vše se může krásně zorganizovat v čase i prostoru. To vše se děje v rámci našeho lidského poznání, které však také má své limity a mnohé nedokáže předvídat. Ale naštěstí máme víru, někdy menší, někdy větší, že nad námi bdí Nejvyšší a ten vše, na co už nemáme, dotáhne na nejvyšší vrchol, který ve své kráse odhalí všem maličkým...

Naše víkendové soustředění proběhlo v Řece v turistické základně Juventusu. Ideální místo pro děti a mládež, pokoje po 5, 6, 7 lidech s poschoďovými postelemi. Kdo z nás zamlada nechtěl spát na patře? A poschoďová postel má nejen výhodu úspory místa, ale může být použita rovněž k různým dramatickým účelům. Naše nejmladší scholistky ji použily ve svém krátkém divadelním představení jako balkón, ze kterého Julie milostně shlíží na svého Romea. Na soustředění nás bylo celkem 28, 6 děvčat hrálo divadlo a zbylých 22 členů se postupně vystřídalo jako obecenstvo na pokoji, který se na chvíli stal světem divadelních prken, která znamenají svět. Byl to důmyslně připravený všem známý příběh v 5 minutách, který jsme odměnili obdivným aplausem.

Starší děvčata vymyslela důmyslnou hru - únikovku s tématem, který zažívám naštěstí jen ve snu. Cílem hry bylo najít noty, které se vypařily těsně před koncertem. To by žádný hudebník závislý na notovém záznamu nechtěl nikdy zažít! Postupným luštěním hádanek, rébusů, tajenek zejména díky mladším, kteří jsou opravdu v tomto obdivuhodně zběhlí, jsme své vytoužené noty našli.

Jelikož se v sobotu večer po příjezdu Otce Jana značně venku ochladilo a začalo poprchávat, po večerní mši svaté jsme poprvé za asi 20 let, co soustředění organizujeme, opékali párky v troubě. Přesto to neubralo nic na příjemné atmosféře sobotního večera, kterou jsme končili písničkami s kytarou u rozžátých svíček.

Samozřejmě že kromě zábavy a her jsme spoustu času věnovali nácviku koncertních písní a také jsme posilňovali své tělo výbornou kuchyní naší Marcelky.

Složení naší kapely je každoročně přibližně stejné. Základ tvoří klávesy, akustická kytara, elektrická kytara, basová kytara a bicí. Jsme rádi, když se nám podaří zapojit i sólový nástroj, letos to byly housle a saxofon, který nám bohužel loni kvůli zranění chyběl. A letos? Takový scénář by nevymyslel žádný smrtelník, to jen Vyšší síla je schopna dotáhnout vše na svůj pomyslný vrchol. Nyní se mi stále vybavuje biblický příběh Jana Křtitele, který připravoval cestu Pánu, aniž by věděl, jak vše dopadne. Takovou cestu Jana Křtitele s námi nastoupil náš výtečný bubeník, s nímž jsme pečlivě trénovali, a on nás provedl a zakořenil v rytmech všech písní s bravurou sobě vlastní, netušíc, že v koncertní neděli bude muset ze zdravotních důvodů své bubenické paličky odložit.

Pro nás to byla rána, hrát koncert bez bubeníka, to snad ani nejde! Pán si dává ale načas a z údolí beznaděje a smutku nás vytrhla naše skvělá bubenice z předešlých let, která většinu písní znala a vedena rukou shůry s námi náš koncert odehrála. Jak? Toho jste sami byli svědky a svým aplausem ve stoje jste vyjádřili své nadšení. Celý koncert byl dotekem krásy a Boží blízkosti.

Pro mnohé z nás to byly chvíle, kdy si člověk uvědomí, že platí pravidlo – Člověk míní, Pán Bůh činí. A přičinil se ohromně! Vyřešil téměř neřešitelné, nenechal nás napospas naší beznaději, našel si cestu, aby ukázal, kdo je tady Pánem. A takovému Pánovi my s radostí zpíváme chvály!

Závěrem chci jen dodat, že máme skvělé děti i mládež, radost s nimi pracovat a pomalu z povzdálí sledovat, jak rostou v mnoha směrech. Ten umí to a ten zas ono a všichni dohromady udělají moc.

Díky patří každému, kdo přiložil hlas, ruce, um ke zdárnému koncertnímu dílu. Díky patří Vám, vnímavým posluchačům, kterým jsme s radostí chtěli předat obsah písní, jež se dokážou dotknout každého lidského srdce. Díky patří Nejvyššímu, za dary, kterými nás všechny obdarovává. A pevně věřím, že v naší farnosti, vše co má dech, bude chválit Hospodina navěky! Amen.

Danka Syrková

MODLITBY MATEK

Modlitby matek (MM) vznikly v Anglii v roce 1995. Jejich zakladatelka Veronica Williams a její švagrová Sandra chtěly něco udělat pro své děti a nejen pro ně. Cítily, že je Pán vede k tomu, aby se zvláštním způsobem modlily za děti. Spolu s dalšími matkami se začaly scházet ke společné modlitbě a vznikla tak první skupinka Modlitby matek. Postupem času se MM rozšířily dále a dnes jsou skupinky ve více než 122 zemích světa. I v České republice se modlí stovky skupinek.

Naše "karvinská" skupina MM se začala scházet v květnu 2023. Z původně větší skupiny vzniklo několik menších skupinek. Setkáváme se jednou týdně. Modlitba má jasně danou strukturu, podle oficiální brožurky MM. Skládá se z devíti částí, při kterých zveme Ducha sv., aby nás vedl, prosíme o ochranu, odpuštění, jednotu a sjednocení se všemi ostatními skupinkami MM, chválíme Boha a čteme z Písma svatého, děkujeme za dar mateřství a odevzdáváme sebe a své děti do Boží náruče. MM nejsou společenstvím jen pro ženy, které jsou biologickými matkami, ale zahrnuje i duchovní mateřství - modlíme se nejen za své děti a vnoučata, děti nám svěřené, ale také za kmotřence. V modlitbě odevzdáváme děti celého světa, děti nenarozené a také naše manžely a duchovní otce.

MM jsou pro mne velkým obohacením a darem v duchovním životě. Skrze modlitbu se učím vytrvalosti, více se odevzdávat Pánu, více mu důvěřovat a přijímat Jeho vůli.

Monika Krommelová

KDYŽ JE TELEVIZE VE STŘEHU

ZE ZÁKULISÍ MIMOŘÁDNÉHO VYSÍLÁNÍ TELEVIZE NOE PO SMRTI PAPEŽE FRANTIŠKA

Konec dubna a začátek května byl pro církev velmi zvláštním obdobím. Papež František, který se krátce předtím vrátil z nemocnice, a ač mnozí doufali v jeho zotavení, na Velikonoční pondělí zemřel. Následoval pohřeb tohoto výjimečného pontifika a vzápětí konkláve, při kterém kardinálové z celého světa volili jeho nástupce.

Protože pracuji v televizní branži a mohla jsem být u toho, rozhodla jsem se vám alespoň krátce přiblížit, jak to vypadalo v zákulisí – konkrétně v Televizi Noe. A aby to nebyl jen můj pohled, přizvala jsem ke vzpomínání i kolegu o. Daniela Víchu, kterého vám rozhodně nemusím dlouze představovat.

o. Daniel Vícha:
Všechno se událo neuvěřitelně rychle. Během hodiny se v budově Noe začali scházet zaměstnanci s jedinou otázkou: "Co uděláme?" Všichni jsme vnímali, že musíme této události věnovat mimořádné vysílání, na které se nebylo možné připravit. Aniž by kdokoli kohokoli volal, sešel se během chvíle televizní štáb sám od sebe. Všichni jsme v tu chvíli cítili, že to jinak není možné.

Příprava samotného vysílání probíhala ve zcela mimořádných podmínkách. Těch, kteří se musí na vysílání podílet, je celá řada: kameraman, režisér, zvukař, odbavovací pracovník, telefonista, maskérka, produkční a také moderátoři. A co se týče rychlosti na přípravu, o tom se nedá vůbec hovořit. My před kamerami jsme věděli maximálně několik minut dopředu, o čem budeme hovořit, protože přicházely stále nové informace. Když mluvil jeden moderátor, druhý přemýšlel, co bude mluvit za chvíli on. Jediné, co jsme věděli, bylo to, že máme před sebou šest hodin vysílání a že je s námi v tu chvíli rekordní počet diváků.

Celá dramaturgie vysílání vznikala zcela spontánně. A to je právě velké kouzlo takto neplánovaného živého vysílání. Byla to týmová práce. Domluva mezi studiem a režií za pochodu. Když mluvil jeden moderátor, druhý dával do režie posunky jak dál, nebo zpracovával pokyny, které mu odbavovací pracovník posílal do ucha. Během krátkých videoklipů probíhala intenzivní blesková porada trvající jednu nebo dvě minuty a už zase – úsměv na kameru a jelo se dál.

Všichni jsme se snažili o profesionální přístup. Emoce byly v tu chvíli spíše překryté vědomím povinnosti, ale po vysílání to všechno dolehlo.

Navzdory tomu, jak narychlo se vše odehrávalo, podařilo se nám zajistit také hosty do studia a telefonické rozhovory. Lidé cítili, že je důležité se vyjádřit a podělit o své myšlenky. Obecně shánění hostů vidím jako jeden z největších problémů této práce. Mnoho lidí má co říct, ale stydí se. Někteří by zase rádi, ale v daném termínu nemohou. Tentokrát ale většina oslovených tuto službu ráda přijala – jako projev úcty.

Katka:
Po tomto, dalo by se říct krizovém režimu v den úmrtí papeže, následovaly další dny plné intenzivních příprav. Na rozdíl od prvotního šoku jsme už měli několik dní na to, abychom důstojně připravili vysílání pohřbu, který se konal v sobotu. Bylo potřeba doladit nejen technickou a obsahovou stránku, ale i celkovou atmosféru studia, aby odpovídala vážnosti okamžiku.

o. Daniel pokračuje:
Na přípravu sobotního pohřbu jsme měli několik dní, což samozřejmě přineslo větší klid a možnost si vše lépe promyslet, ale i tak přicházejí nečekané situace, se kterými je nutné počítat. Například se nemusí podařit telefonické spojení s hosty, nebo přenos skončí v jinou dobu než se očekávalo a podobně. Ale více méně je scénář z velké části připraven.

Katka pokračuje:
Zatímco pohřeb papeže byl pečlivě naplánovaný s jasným termínem i strukturou obřadu, konkláve už přineslo zcela jinou situaci. Věděli jsme sice, kdy se koná dopolední mše s kardinály i kdy kardinálové vstoupí do Sixtinské kaple, ale už nikdo přesně nevěděl, co bude následovat. Může se stát, že bílý kouř vystoupí hned první den, nebo naopak budeme čekat i několik dní. V televizi je to oříšek: Jak dlouhá studia naplánovat? Kolik jich připravit dopředu? Kolik hostů oslovit – a jak dlouho je vlastně „držet v pohotovosti"?

Je to zvláštní kontrast. Při smrti papeže jsme museli skočit do vody a okamžitě plavat. Teď jsme sice znali jasný začátek – ale konec? Ten mohl přijít kdykoliv.

o. Daniel:
To je jako čekání na prodloužení v hokejovém zápase – konec může přijít kdykoli, nebo taky ne. Proto je dobré mít v zásobě pár témat, která se mohou otevřít v případě, že konec nepřichází. Ale hlavní je, nenechat se vyvést z míry. To by divák poznal okamžitě.

Celé konkláve pro mě osobně bylo rozhodně nezapomenutelné. I když... hned první den nám přinesl pořádnou dávku nervozity, když měl přijít kouř – a on nepřišel. A nevyšel ještě dlouho… Přiznám se, že si ani přesně nevzpomínám, co se mi v tu chvíli honilo hlavou. Mozek běžel na plné obrátky: Jak dál? Co dále komentovat? Kde vzít další informace? Kromě toho jsem viděl, jak mé kolegyni nesedí boty, které ji tlačily a říkal jsem si, jen ať se tu nevyvrátí.

Katka:
No, nebyly to ty boty, na ty podpatky jsem už zvyklá – při vysílání v nich chodím celkem často. Ale když jsme už byli druhou hodinu v tom „prodloužení“, jak jsi říkal, začala mi v hlavě znít věta od naší režisérky, která den předem připravovala studio: „Chceš stoličku, aby sis mohla sednout?“ A já jí tehdy docela sebevědomě říkala, že ne, že radši budu stát. No, kdybych věděla, jak dlouho to bude trvat… Stála jsem tam jak voják na stráži, občas jsem přehodila váhu z jedné nohy na druhou. Oba jsme byli jako na jehlách a já doslova na těch podpatcích.

Ale nakonec jsme se bílého kouře dočkali hned druhý den v podvečer.

o. Daniel:
Ten moment, kdy se konečně objevil bílý kouř, si ale vybavuji úplně přesně. Přepnutí atmosféry bylo okamžité a naprosto spontánní. Vzpomínám si, že jsem se otočil na obrazovku za zády a tam už to kouřilo...

Katka:
Ano, atmosféra se změnila v jediném okamžiku, jako by celá redakce nabrala nový dech. My věděli, že za chvíli budeme moci předat štafetu o. Pertu Smolkovi, který komentuje a překládá vatikánské přenosy a „užít“ si okamžik představení a oznámení jména nového papeže jen jako divák. Vzpomínáš na první reakci ve štábu?

o. Daniel:
Koukli jsme se na sebe a ptali se: “Kdo to je?” Já měl dojem, že jméno zvoleného kardinála bylo vysloveno nezřetelně a vlastně jsem rozuměl až Lev XIV.

Katka:
V noci, kdy se celý štáb s úlevou vracel domů, Ty jsi byl zrovna na cestě do České televize k nočnímu komentáři (nechápu, kde bereš energii), nás papež hned na úvod pontifikátu překvapil a přiměl ještě jednou přehodit výhybku. Přišla zpráva, že děkovná mše nebude, jak se předpokládalo, v podvečer, ale už v dopoledních hodinách. Sice jsem dojela domů, ale rovnou jsem rozjela další kolo příprav. I to je realita práce v televizi. Noční domlouvání přes SMS, telefonáty a brzké ranní vstávání. Co sis z toho maratonu mimořádných vysílání odnesl?

o. Daniel:
Velkou radost z týmové práce a týmového ducha. V tom je televizní práce jedinečná. Sám člověk neudělá nic. Je potřeba souhry jak mezi moderátory, tak s dalšími členy štábu, které divák nevidí. A tak by to mělo být i v životě.

Katka:
Třešničkou na dortu už byla slavnostní inaugurační mše svatá, která proběhla s týdenním odstupem. Vše proběhlo důstojně, s velkou symbolikou a přirozenou krásou tak, jak to církev umí, a my jsme byli u toho – nejen jako diváci. Nezbývá než poděkovat Televizi Noe a také vám, že jste byli s námi.

Kateřina Kempná a Daniel Vícha

Zdroje obrázků: Televize NOE

KLUCI OD OLTÁŘE

MINISTRANTI A VELIKONOCE 2025

Velikonoční svátky jsou pro ministranty vždy náročné, ale také mimořádně krásné. Je potřeba nacvičit spoustu věcí, aby se kluci v kostele nemotali „jako slepice v trávě“. Proto se už víkend před Květnou nedělí, jak se již u nás stalo tradicí, konalo malé ministrantské soustředění. Kromě samotných nácviků a mší svatých nechyběly ani hry, povídání o liturgii, možnost dozvědět se zajímavosti o kadidlu – samozřejmě spojené s „ochutnávkou“ různých druhů – a slovo otce Jana, které nás duchovně povzbudilo. To je jen několik střípků z pestrého programu, který jsme společně prožili.

V sobotu odpoledne ministranti spolu s maminkami a tatínky připravovali tradiční „palmy“ – ozdobené ratolesti, které se následně rozdávaly věřícím na Květnou neděli před polskou i českou mší svatou u kostela sv. Marka. Byly barevné, bohaté a opravdu krásné – a příští rok chystáme zase něco nového. Nechte se překvapit! Rádi bychom poděkovali všem, kdo jste “palmy” přijali a případně i přispěli finančně.

Poté přišlo na řadu velikonoční triduum. Každodenní nácviky a přípravy, hodiny strávené pilováním detailů. Na Zelený čtvrtek se ministranti zúčastnili Missy Chrismatis v ostravské katedrále – mše svaté s otcem biskupem a kněžími z celé diecéze. Večer slavili s celou farností ve farním kostele mši svatou na památku Poslední večeře Páně.

Velký pátek začal dopolední křížovou cestou ulicemi Karviné a pokračoval odpoledními obřady. Po nich se kluci vydali v rámci obnovené tradice velikonočního klekotání do karvinských ulic. Letos se nám, sportovní terminologií řečeno, podařilo „postavit“ dva týmy – jeden pro Darkov a Fryštát, druhý pro Ráj. Společně jsme navštívili desítky domácností a zvěstovali zavázání zvonů, ale také přáli požehnané, krásné a veselé Velikonoce. I zde patří velké díky všem, kdo nás přijali a obdarovali – ať už finančně, nebo sladkostmi. A co se z dary stalo? Po sladkostech se jen zaprášilo a peněžní prostředky se vložily do Karvinské Mischky, která podporuje činnost ministrantů a scholy. Část prostředků se již použila na nové pálky na stolní tenis pro ministranty a podporu soustředění scholy v Řece a Koncertu schol.

Velikonoční týden vyvrcholil slavnostní sobotní vigilií Zmrtvýchvstání Páně. Ministranti si spolu s vámi s radostí zazpívali Aleluja – a to i s vědomím, že jejich nasazení a služba přispěly k důstojnému a radostnému slavení největších svátků liturgického roku.

David Kraus

Zdroj: David Kraus

DĚTSKÁ STRÁNKA

PTALI JSME SE PRVOKOMUNIKANTŮ

Dokážeš si představit, co bude Pán Ježíš cítit, nebo jak se bude tvářit, až Jej poprvé přijmeš do svého srdce?

Už víš, co řekneš Pánu Ježíši, až Jej zítra přijmeš do svého srdce?

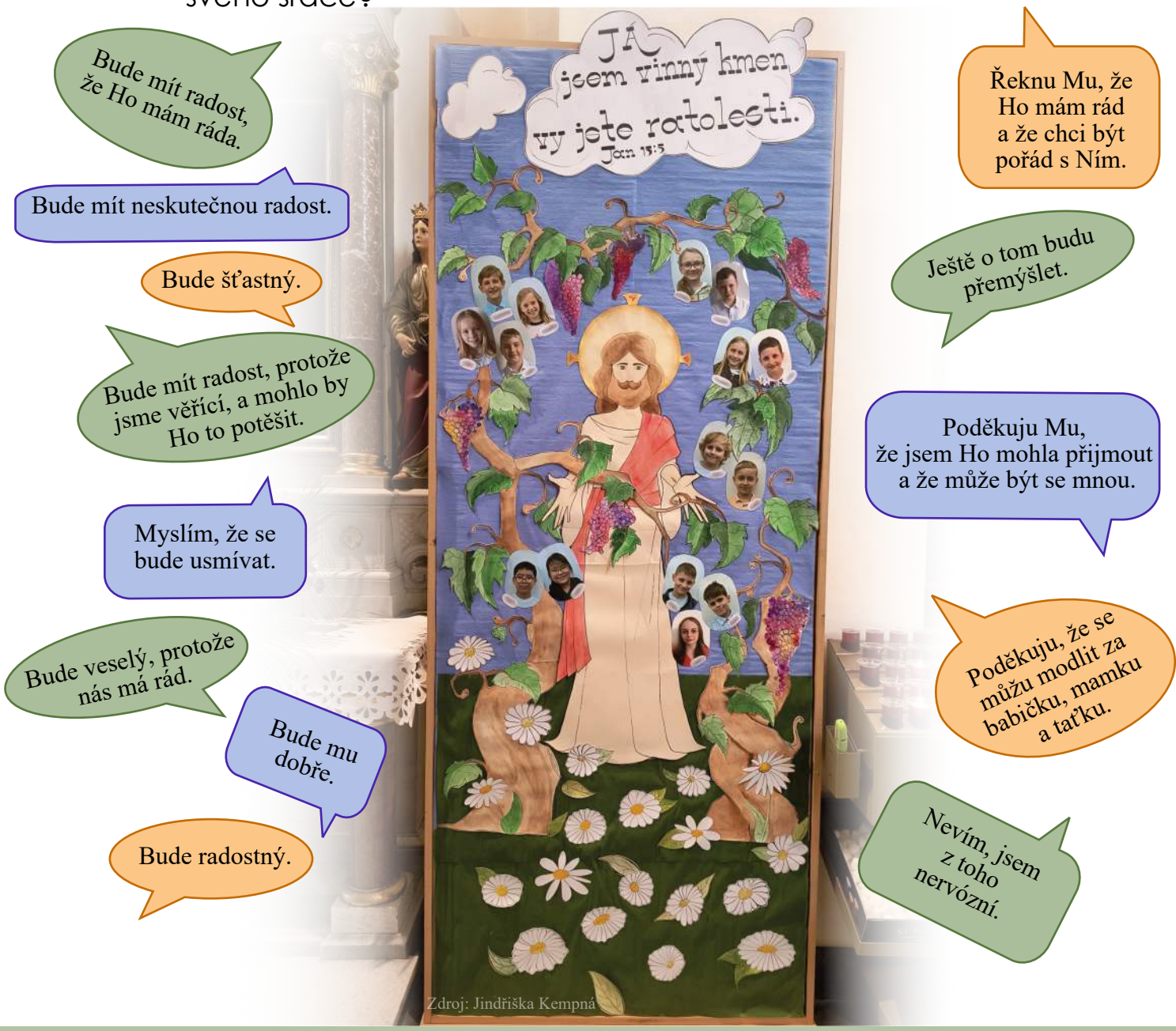

Zdroj: Jindřiška Kempná

SMĚJEME SE S MATĚJEM

Farář si všimne, že mu začnou mizet jablka z jabloně, a tak napíše varovný nápis:
„BŮH VIDÍ VŠECHNO!"
Druhý den si všimne, že mu k tomu někdo připsal:
„TO VIDÍ, ALE NENÍ TO ŽÁDNEJ PRÁSKAČ!"

Víte, kteří dva svatí se nedostali do nebe?
Svatý Kopeček a Svatá Hora. :)

Matěj Mařák

SÍLA PŘÍMLUVNÉ MODLITBY

V rámci farní akademie se letošní třetí květnovou sobotu konala duchovní obnova s Kateřinou Lachmanovou na téma: Síla přímluvné modlitby. Přednáška byla pro mne velice zajímavá a musím říct, že v mnohých věcech velmi obohacující k pochopení toho, co vlastně přímluvná modlitba je a jakou má sílu.

Bible nás často vybízí, abychom se obraceli na Boha s dětskou důvěrou ve všech svých potřebách. Na rozdíl od modlitby prosebné je přímluva zaměřena především na druhé a jejich potřeby. A tedy potvrzuje základní pravidlo křesťana - miluj a mysli na svého bližního. V mnoha případech totiž chceme pro někoho skutečně to nejlepší, ale nemůžeme mu to dát a zde se otevírá prostor pro přímluvnou modlitbu.

Český výraz „přímluvná modlitba“ nevystihuje podstatu věci tak dobře jako třeba latinský výraz „intercessio“, ev. „intercedere“. Znamená doslova „vstoupit mezi, zakročit ve prospěch někoho nebo zaručit se, rovněž zprostředkovat ve sporu“. V římském právu označuje také převzetí odpovědnosti za dluh druhého jako zástupce nebo ručitel.

Tato modlitba může být za jednotlivce, společenství, farnost, město... Co mne ale z přednášky možná zaujalo nejvíce, je to, že přímluvná modlitba může být i za problémy, útrapy a zločiny z minulosti. Přímluva za to, aby nám bylo odpuštěno jako společnosti za hříchy páchané v minulosti. Ať už jsou to jednotlivé činy v našich rodinách a okolí, anebo v rámci celosvětového selhání (světové války, holocaust, genocida, komunistický režim….). Mohli bychom namítnout: „Vždyť je to dávno a mne už se to netýká. Žiju si poklidným životem, velké problémy se sousedy nemívám a v rodině nám to taky celkem klape.“ Opak je ale pravdou. Katka Lachmanová nám ve své přednášce na mnoha příkladech ukázala tuto propojenost minulosti s přítomností. Také papež Jan Pavel II. se zaměřoval na modlitbu za odpuštění, zejména prostřednictvím přímluvné modlitby, kdy se modlil za druhé a prosil Boha za odpuštění.

Karviná je místo, které leží v pohraniční oblasti. Náš region je protkán krásnou kulturou jak české, tak i polské národnosti. Ne vždy byly oba národy k sobě navzájem vstřícné a vlídné. A sváry mezi jednotlivci, anebo společenstvími mohou přetrvávat z minulosti až dodnes. A proto bych vás, milí farníci, rád vyzval k této formě modlitby, abychom často mysleli na to, že i naši předkové měli slabosti, potíže, sváry a pády, které mohou trvat dodnes. „Není nic chladnějšího než křesťan, který se nezajímá o spásu svých bližních,“ prohlásil kdysi sv. Jan Zlatoústý.

Přímluvná modlitba je přirozeným vyústěním toho, když se spojí v jedno víra v Boha s láskou k Bohu a k bližnímu. Proto lze tvrdit, že ke službě přímluvné modlitby je povolán každý křesťan. Na konec přednášky, kdy jsme procházeli naším farním kostelem, jsme se každý sám soukromě přimlouvali za různé úmysly u jednotlivých zastavení. Například za lidi v závislostech, za války, za naše město, za rodiny, za kamarády v nesnázích… Tato zastavení byla velmi pěkně zpracována. Moc chválím a děkuji všem organizátorům z naší farnosti za přípravu.

A jak se tedy za potřebné modlit? V podstatě jakkoliv umíme. Zcela otevřeně, upřímně a s postojem důvěry a lásky, s níž se člověk modlí.

„Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímluvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti.“
1. Timoteovi 2

Lukáš Schwarz

Zdroj: Dana Szajterová

FARNÍ AKADEMIE

LADISLAV HERYÁN

Zdroj: Kateřina Kempná

Na plakátku u pozvánky na akademii Ladislava Heryána byl nápis Služba jako cesta. Ocitly se tam i citace z mého dřívějšího článku, který jsem psala po přednášce, která se konala před dvěma roky – „Cesta ke štěstí vede skrze službu bližním. Na každou z těchto služeb je potřeba vynaložit mnoho sil, ale po celou tu dobu, aniž si to mnozí uvědomujeme, pomáháme Kristu. Nabízíme mu nocleh, jídlo, povzbuzení. Dotýkáme se ho při každé manipulaci s těžce nemocným člověkem, uklízíme jeho dům, objímáme ho. Smyslem života je být šťastný. Služba je smyslem života. A spása? Spása je něco, díky čemu jdeme po každodenních službách spát a těšíme se na ráno."

Na přednášce jsme se ale dozvěděli, že otec Ladislav své vnímání o službě trochu přehodnotil. Svou přednášku na poslední chvíli přejmenoval na: Služba jako cesta s otazníkem.

Hlavní posun jeho vnímání služby bylo Janovo evangelium. Pořád ho fascinuje Ježíšova cesta a slova: "Kdo chce jít se mnou, vezmi svůj kříž a následuj mě. Kdo chce být mezi vámi největší, ať je služebníkem všech." I dnes se o. Ladislav cítí jako služebník, ale není to jeho smysl života a přehodnotil, že smyslem života je být šťastný. Služba sama o sobě není smyslem, ale smyslem je to, že přináší štěstí.

Vždy je dobré zbavit se svého falešného ega, toho jak chceme, aby nás lidi brali, a najít své skutečné já. Než jsme se narodili, už jsme existovali v Boží mysli. Od věků nás Bůh chtěl a naši rodiče tu Boží myšlenku zhmotnili. Každý z nás má tedy podíl na Božím bytí, Bůh nás žije, naše skutečné já je věčné a to, co z nás bude, až umřeme.

Jestliže žijeme v kontaktu s Bohem, jsme neskutečně šťastní. Naše skutečné já nesouvisí s tímto světem, je svobodné a věčné. Nežijme minulostí, která už není. Ani budoucností, která teprve přijde, zkusme prožívat skutečný přítomný okamžik, který žijeme tady a teď. Každý z nás už prožil, nebo teprve prožije svou chvilku osvícení, kdy si uvědomíme stav jednoty se vším, emoci, ve které se propojí pokoj a radost. Ježíš žil podle svého skutečného já. Byl to služebník. Služba je důležitá a přináší štěstí. A štěstí je hlavní smysl všech životů. Buďme šťastní třeba jen proto, že jsme.

Zdroj: Kateřina Kempná

Pro mě tato přednáška znamenala velkou vzpruhu do nového života. Den před přednáškou mi zemřela sto dvouletá babička, o kterou jsme se společně starali v domácím prostředí. Bylo to těžké, ale zároveň radostné, obohacující. Mnozí z vás, kteří se starají o nemocné lidi, znají ten pocit, kdy při každém dotyku s nemocným ví, že se zároveň dotýkají Krista. Tento pocit je při takto náročné službě spolu s láskou ten nejdůležitější. Několik let žijete v této náročné službě. Služba je pro vás v tu chvíli hlavním smyslem. Až teď jsem si uvědomila, že hlavní smysl byly ty chvíle prožitého štěstí. To, že jsme se dokázali postarat o babičku v jejím vlastním bytě. To, že jsme s ní mohli trávit tolik času. A to, že umřela s úsměvem na rtech obklopena svými nejbližšími.

Děkuji organizátorům a o. Ladislavovi, že touto přednáškou vstoupili do mého života v pravý čas.

Kamila Fašungová

JAK JSME PROŽILI

Zdroj: Člověk a víra, Jaroslav Maslowski

Pro vás, kteří možná slyšíte poprvé o kurzu Filip, pár slov úvodem. Jedná se o základní pravdy evangelia podané jak formou přednášek a svědectví, tak také prakticky, aby je účastník mohl prožít sám na sobě. To vše v průběhu víkendového setkání.

Níže uvádíme pár svědectví účastníků i organizátorů. Věříme, že vás potěší i povzbudí.

“Přijela jsem, abych načerpala, toužila jsem zakusit Boží lásku. Zároveň jsem se bála náročnosti programu. Na jiných duchovních obnovách se mi stávalo, že jsem část programu vypustila, abych si odpočinula. Měla jsem obavu ze skupinek. Šla jsem na všechny tři a bylo to fajn, ve svobodě, v moc pěkné přátelské atmosféře a ani mě nenapadlo, že bych tam třeba už nešla. Druhý den jsem pochopila, že to, že je program nabitý, mi dává jedinečnou možnost prožít s Bohem delší a hlubší čas a já přece po hlubokých vztazích toužím! Zakusila jsem radost z Boží blízkosti a po modlitbě za vylití Ducha svatého to byla velká radost, kdy mi v nitru zaznívalo: „Bože, vážně? Já to nechápu, ty ses teď tak mocně dotkl i mě!!!! Cítím Tvoji blízkost a lásku! A jsem šťastná.“
účastnice

“Kurz Filip, ačkoliv by se dalo říct, že už jsem se dávno před ním obrátil a následoval našeho Pána, tak byl pro mě hodně silný zážitek, který mě posunul o level výš. Ze začátku jsem byl silně skeptický, DÍKY BOHU jsem vám dal a Bohu šanci a otevřel své srdce a mnohé si uvědomil. Bůh mi skrze vás ukázal nový směr, jak se mu přiblížit a kurz Filip je pro mě pouze začátek, a to nejlepší mě teprve čeká.”
účastník

“Nic „hmatatelného“ jsem neprožil, ale po kurzu jsem si připadal odpočatý a snad i šťastnější.”
účastník

“Nejvíce mě oslovil Matej Kurbel, večer chval s přímluvnými modlitbami a nedělní atmosféra společenství. Dále dobré jídlo a pití, vytvořené příjemné prostředí a pokojný průběh celého kurzu.”
účastník

“Milí, prožila jsem krásný víkendový pobyt po boku své věřící dcery Kláry, která se mi přiznala, že se za mne už sedm let modlí, abych uvěřila v Boha a On mi dal pocítit svou přítomnost při večerních sobotních modlitbách. To se také stalo. Bylo to krásné a pro můj analytický mozek neuvěřitelné. Teď se k Bohu po malých krůčcích přibližuji, učím se Jeho blízkost naciťovat.”
účastnice

“Kurzu Filip v Karviné se zúčastnili jak místní, tak i přespolní. Kurz se nesl v klidné atmosféře a organizátoři se snažili, aby se každý cítil vítaný a přijatý. Působení Ducha svatého bylo vidět napříč generacemi a dle svědectví se mnohých Pán skutečně dotknul. Velkou mírou k tomu přispěla kapela, která celý kurz doprovázela Chválovými písněmi a modlitbami… Opět jsem si uvědomila, že Pán může konat a konal i skrze nás nedokonalé nádoby, jen mu to musíme dovolit a otevřít své srdce.”
organizátorka

“I když je to už po několikáté, co jsem měl možnost být na kurzu Filip, ať už jako účastník, nebo služebník, nikdy to není stejné. Mám možnost se setkat a sdílet s lidmi, kteří stejně jako já touží po blízkém vztahu s Bohem. Obrovským způsobem posiluje mou víru, když můžu vidět a prožívat společné chvíle s lidmi, kterým se Bůh skrze Ducha svatého dal poznat. Společně máme možnost prožít Boží přítomnost, z které pramení okamžiky neuvěřitelných milostí uzdravení, odpuštění, nepopsatelné radosti a lásky. Je úžasné vidět, jak nás Bůh z lásky k nám ve své moci, věrnosti a laskavosti dokáže proměňovat naše životy. Po žádném kurzu Filip jsem neodešel stejný, vždy o další krok blíž k Ježíši a to je pro mě to nejdůležitější.”
organizátor

Děkujeme Bohu, že si věci vede, aniž bychom byli schopni domyslet jeho záměr i provedení. Chvála Pánovi!

společenství Ezechiel

NAŠE FARNOST NA POUTI DO ŘÍMA – V ROCE MILOSTI

V září letošního roku se naše farnost Povýšení sv. Kříže v Karviné vydá na mimořádnou pouť do Říma u příležitosti Jubilejního roku 2025. Vyrazíme v neděli 14. září – symbolicky právě po slavnosti Povýšení sv. Kříže, která je pro naši farnost slavností titulární.

Na pouti nás bude duchovně doprovázet náš farář otec Jan Szkandera. Autobusem nás bezpečně poveze dopravce Pavel David – bratr našeho ostravsko-opavského biskupa Mons. Martina Davida.

První zastávkou bude Padova, kde navštívíme baziliku sv. Antonína. Hlavní část poutě pak prožijeme v Římě, kde projdeme svatými branami papežských bazilik, zúčastníme se generální audience se Svatým otcem Lvem, a také si připomeneme významné české stopy v Římě – hrob sv. Cyrila v bazilice sv. Klimenta, baziliku sv. Bartoloměje (dříve sv. Vojtěcha) na Tiberském ostrově, či nádhernou mariánskou baziliku Panny Marie v Zátibeří s nejstarším vyobrazením sv. Václava. V Římě bude po tři noci naším útočištěm poutní dům Velehrad.

Poté se vydáme do Bolseny, kde ve středověku pochybnosti pražského kněze Petra vedly k Eucharistickému zázraku – události, která dala vzniknout slavnosti Těla a Krve Páně (lidově Boží Tělo). Navštívíme nejen místo tohoto zázraku, ale i blízké město Orvieto s majestátní katedrálou a relikvií zázraku – korporálem potřísněným Kristovou Krví.

Naše kroky povedou dále do Assisi – rodiště sv. Františka a sv. Kláry, kde prožijeme dvě noci. Načerpáme zde duchovní posilu v bazilice Panny Marie Andělské (Porciunkule), a u hrobů sv. Františka a sv. Kláry ve stejnojmenných bazilikách.

Během zpáteční cesty do ČR se ještě zastavíme v bývalém kartuziánském klášteře nedaleko Florencie, kde nahlédneme do přísného života bratří kartuziánů.

Věřím, že farní pouť přinese nemalý užitek nejen účastníkům, ale také naší farnosti, na kterou budeme během společné poutě myslet.

Cena poutě činí 16 000 Kč a zahrnuje veškerou dopravu, vstupy do vybraných památek, 5 x ubytování s polopenzí (3 x Řím, 2 x Assisi), dopravu MHD v Římě a další služby

I když je již kapacita poutě (52 účastníků) plně obsazena, je možné se v případě zájmu přihlásit telefonicky na místo náhradníků. (kontakt pro přihlášení: Pavel Schwarz +420 737505426).

Pavel Schwarz

Zdroj: Wikipedia, Hagai Agmon-Snir, CC BY-SA 4.0

KALENDÁŘ

V červenci a srpnu nebudou v sobotu večerní mše svaté.

pátek 27.06. Vítání prázdnin
Mše sv. již v 17:00!
Po mši opékačka a program.

úterý 01.07. setkání dětí a rodin s otcem biskupem na Prašivé

sobota 12.07. – slavnost u zaniklého kostela sv. Jindřicha ve staré Karviné

11.07.-18.07. Farní tábor

18.07. mše sv. ke cti Ducha svatého

sobota 19.07.
pouť sv. Anny v kapli v Darkově
mše sv. v 15:00

neděle 27.07.
pouť sv. Anny v kapli v Ráji
mše v 8:00 (pl) a 10:00 (cz)

04.-08.08. Příměstský tábor

09.-16.08. Ministrantský tábor

22.08. mše sv. ke cti Ducha svatého

23.-30.08. Camp

čtvrtek 11.09. v 15:00
mše svatá za zemřelé horníky

14.09. Svátek Povýšení sv. kříže

Festival „Karvinské varhany“
07.09., 14.09., 21.09., 28.09.

14. - 20.09. farní pouť do Říma

19.09. mše sv. ke cti Ducha svatého

Zdroj: Člověk a víra, Sebastian Mira

KOMENTOVANÉ PROHLÍDKY

VĚŽ KOSTELA POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE
06.07., 20.07., 03.08., 17.08., 14.09., 28.09.
vždy v 15:00 a 16:00, vstupné 100 Kč dospělí, 50 Kč děti

KOSTEL POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE
červen, červenec, srpen – soboty 8:30-17:30, neděle 11:30-17:30
září – soboty 8:30-17:30, prohlídky zdarma

KOSTEL SV. PETRA Z ALKANTARY
červen, září – soboty 10:00-18:00, neděle 10:00-18:00
červenec, srpen – pátky 10:00-18:00, soboty 10:00-18:00, neděle 10:00-18:00
vstupné 100 Kč dospělí, 50 Kč děti a senioři

SPOJENÉ PROHLÍDKY FRYŠTÁTSKÉHO ZÁMKU A KOSTELA
sobota 19.07. v rámci speciální trasy na zámku – od 10:00 do 16:00
neděle 17.08. v rámci speciální trasy na zámku – od 12:00 do 16:00
sobota 23.08. v rámci akce „Hradozámecká noc“ – večerní prohlídky
sobota 13.09. v rámci akce „Dny evropského dědictví“ – od 10:00 do 16:00

KAfarník 2/2025

FARNÍ ČASOPIS KARVINÁ

Vydavatel: Římskokatolická farnost Karviná (Pivovarská 2/1 733 01 Karviná 1)
Kontakt: redakcekfarnost@gmail.com

Redakce: o. Jan Szkandera, Tereza Ondruszová, Kamila Fašungová, David Kraus, Rosťa Mechúr, Jindřiška Kempná, Kateřina Kempná
Titulní strana: Jindřiška Kempná
Sazba: Jindřiška Kempná a Kateřina Kempná
Texty prochází korekcí.

BANKOVNÍ SPOJENÍ FARNOSTI

Chcete-li přispět na život a provoz farnosti, můžete svůj dar vložit do kterékoliv kasičky u vstupů do kostela nebo zaslat převodem na bankovní účet č. 1721323349/0800, nebo můžete použít přiložený QR kód.

Každému dárci, na základě jeho žádosti, rádi vystavíme potvrzení pro odečet z daní.

ŠŤASTNOU CESTU!

Zdroj plakátů: www.farnost-karvina.cz

